

perimenterer paa dette Omraade efter Undersøgelse af det enkelte Tilfælde. Han kan gøre Indstilling om Benaadning, naar han finder, der er Steder, hvor de paagældende kunne anbringes, og i det hele eksperimentere paa et sikkert Grundlag, som vi ganske mangle, naar vi uden videre sige: nu straffe vi ikke Børnene, men lade det offentlige tage sig af dem. Det er jo allerede fremhævet, at denne ubestemte Udtalelse kun viser, at noget skal der gøres, men af hvem og hvad der skal gøres, derom mangler der fuldstændig Oplysning.

Det samme gælder om den Udtalelse, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost er forbunden med Arbejdstvang. Ja, det kan vist være meget godt, men paa Kriminalistforeningens Møde blev det oplyst, at der var mange Fængsler, hvor det ikke var muligt at skaffe saadant Arbejde. Det gælder saaledes for de smaa Fængsler rundt om i Landet, hvor der kun i Ny og Næ indsættes Straffanger, og hvor der derfor ikke er Mulighed for at skaffe saadant Arbejde. Denne Bestemmelse er derfor ogsaa udsat for at blive staaende som et dødt Bogstav paa Papiret.

Saa er der Bestemmelsen i § 6 om de Personer, som skulle tages i Forvaring. Der staar, at de skulle tages i Forvaring. Ja, men hvor skulle de saa anbringes? Det er der ikke sagt noget om. Man anbringer dem vel, hvor der er Plads til dem, i Fattiggaarde, Fængsler, Tvangsarbejdsanstalter, Forbedringshuse eller Tugthuse. Det beror paa vedkommende Administrations Skøn. Men det tror jeg ikke er forsvarligt over for de paagældende Personer. Jeg tror, at hvis man vil ind paa denne Vej, maa man sørge for at tilvejebringe Kriminalasyler, eller hvad man vil kalde det, hvor de Personer, som ved at være hengivne til Laster ere førte ind paa Forbrydelsernes Bane, kunne anbringes, og hvor de kunne undergives den særlige Behandling, som maatte være egnet til om muligt at helbrede dem og derigennem føre dem tilbage til Samfundet. Det mener jeg er Forudsætningen, under hvilken man kan gaa med til dette System.

Dernæst indføres Tvangsarbejde som en regelmæssig Straf efter almindelig borgerlig Straffelov, men jeg tror, at man

stiller vore nuværende kommunale Tvangsarbejdsanstalter en Opgave, som de neppe ville være i Stand til fyldestgørende at løse, naar de foruden at optage mange andre Personer tillige skulle optage saadanne Forbrydere, der skulle afsone deres Straf. Det er blevet fremhævet i Folketinget, og jeg tror, det er fuldstændig rigtigt, at skal Tvangsarbejde indføres som en almindelig Straf i Straffeloven, som ligestillet med alle andre Straffe, maa man først undersøge, om Forudsætningen med Hensyn til Tvangsarbejdsanstalter er fyldestgjort. Derfor mener jeg ikke, vi skulle spænde over mere, end vi kunne magte. Hvis vi indskrænkede os til at træffe Bestemmelser om Voldsforbrydelser og om Indførelse af Arbejdstvang i Tvangsarbejdsanstalter og i Forbindelse dermed indrettede en saadan særlig Tvangsarbejdsanstalt som den, der er omtalt i § 9, bestemt for Voldsforbrydere og for de andre der nævnte Personer, saa tror jeg, vi vilde have stillet os en Opgave, hvis Løsning vilde tilvejebringe Forudsætningen for en endelig Afgørelse af, hvorledes Tvangsarbejde virker, og hvorvidt det er egnet til at finde en mere almindelig Anvendelse som Straf. Det er altsaa nærmest i den Retning, jeg tænker mig, at vi skulle bearbejde Lovforslaget, medens vi saa lidt som muligt bør beskæftige os med den øvrige Del af det. Jeg tror, at det vilde blive temmelig uoverkommeligt, naar Hensyn tages til den Maade, hvorpaa det er affattet. Jeg skal derfor kun beskæftige mig med de øvrige Paragraffer for den Mulighed, at man maatte ønske at medtage ogsaa dem.

Affattelsen af Lovforslaget er, som jeg allerede har antydnet saadan, at man maa undergive det en nøje Revision, navnlig da der her er Tale om en Straffelov, hvor hvert Ord efter Omstændighederne kan faa stor Betydning. Jeg skal lidt nærmere paavise dette og begynder da med Overskriften, „Forslag til midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen“. Efter de Forhandlinger, der ere førte i Folketinget, maa jeg spørge: hvilket er egentlig det Omraade af Straffelovgivningen, som denne Lov griber ind i. Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) bemærkede, at Lovforslaget formentlig ikke vedkom den militære Straffe-